

*Raadiosubtlus kiirabikopteri ja Gällivare haigla vahel,
15. september 2019, kell 14.16.*

„Võtsime nüüd Aktsest naise peale.”

„Jah?”

„Ta on läbikülmunud ja üpriski kehvast seisusest. Kontaktivõimeline, kuid mitte rohkem.”

„Olgu.”

„Tal ei ole dokumente kaasas, kuid ta ütleb, et on Anna.”

„Jah.”

„Lõike- ja muljumishaavad kogu kehal... vasakul käel luumurd.
Anname talle paar liitrit kristalloidlahust.”

„Kas ta kukkus?”

„Võib arvata küll.”

„Jah.”

„Kuid tal on ka midagi kaelal. Justkui kägistamisjäljed.”

„Olgu.”

„Kuid keeruline öelda.”

„Me paneme end valmis.”

„Aitäh. Side lõpp.”

STOCKHOLM, JUULI 2019

Ma armastan kesksuvis Stockholm. Südalinna elanikud põgenevad Gotlandile, Båstadi ja Prantsuse Rivierale, linn vajub suveulma. Hetkeks kuulub see vaid mulle endale.

Oli laupäevaõhtu ja päike oli terve päeva kuumanud. Nüüd ei ulatunud see enam kivilinna tänavatele ning õhk oli juba natuke jahe-
dam. Olin hommikul kella seitsmest saati kesklinna kontoris olnud ning jalutasin nüüd kodu poole, et natuke värsket õhku hingata. Iga kvartaliga jäi turistide järjest vähemaks. Vasastani piirkonna tänavad olid peaaegu inimtühjad. Mõne tunni pärast, pimeduse saabudes, kihab Odenplani väljak joobnud ja valjuhääletest lõbujanustest. Kuid siis olen mina juba ammu voodis.

Peatusin ja surusin peopesa vastu ookrikarva majafassaadi. Kuum nagu radiaator.

Kavatsesin tee pealt toitu kaasa osta ning helistasin Henrikule, et tema soovide järele küsida. Ja soov tal tõepoolest oli, seega tellisin talle meie kvartali sušikohast lõhega poke-kausi ning endale üksteist sušitükki. Leti taga seisev mees naeratas mulle rõõmsalt, ja seda ta pidigi tegema – me tellisime sealt ju vähemalt kaks korda nädalas.

Ma kõndisin meie välisukse juurde, astusin sisse ja sõitsin väikese liftiga viiendale korrusele. Astusin esikusse ja hõikasin Henrikut.

„Halloo?“

„Hei!“ Elutoast kostus summutatud hää. Televiisor mängis.

Kõndisin kööki, kraanikausis kõrgus nõudekuhi, söögilaud oli koristamata. Kasutatud kohvitass Henriku istumiskohal, maja-pidamispaperi nutsakud, leivapuru.

Puhkesin peaaegu nutma.

Oli laupäev ja ma olin töötanud üle 12 tunni, nagu peaaegu iga päev sel suvel, ma olin helistanud Henrikule ja tema söögisoovi uurinud, olin toidu tellinud ja ära toonud, ning tema polnud suutnud end isegi diivanilt püsti ajada ja enda järelt koristada. Vähemalt oleks ta võinud panna lauale klaasid ja midagi joodavat.

Tal oli puhkus ja ta veetis kõik päevad korteris.

See kuradima hügelkööök, laua taha mahub 10 inimest. Miks meil seda üldse vaja on? Me oleme haletsusväärased.

Televiisor lülitati välja ja Henrik lonkis kööki.

„Kuule, ma olen nii paganama väsinud...,” laususin ma, hää ärritusest värisemas, „tõin süüa, kas sina poleks võinud vähemalt kööki koristada? Iseenda järelt? Kas ma pean seda ka veel tegema?”

Henrik ei öelnud midagi, kuid asetas kohvitassi kraanikaussi, viskas köögipaperi ära, võttis siis svammi ja asus lauda pühkima. Kehakeelest aimus, et tegemist on peaaegu üleinimliku pingutusega.

Ma ohkasin, võtsin külmkapist pudeli mineraalvett, ja valasin ühe suure klaasi täis.

„Usun, et peame oma mägimatka ära jätma.”

Henrik heitis mulle pilgu, kuid ei öelnud midagi. Pühkis lihtsalt edasi.

„Ma ei saa praegu nädalat vabaks võtta,” jätkasin ma.

„Jah.”

„Ma saan võtta puhkuse septembris.”

„Me peame ainult küsima, kas see Milenale sobib.”

„Jah, ma saan aru. Helistan talle.”

Olin liialt vihane ja ärritunud, et Henrikuga samas lauas süüa. Läksin selle asemel duši alla. Kuumad veejoad leevendasid frustratsiooni. Peagi hakkasin oma väljaütlemisi kahetsema. Ma olin väsinud ja reageerisin üle.

Me leppisime hiljem ära, Henrik naeratas jahedalt, kui ma vabandasin ja teda embasin. Me jõime veini ja vaatasime edasi ühte HBO

sarja, tihedalt teineteise kõrval. Ma uinusin poole pealt. Ärkasin lõputiitrite peale, suudlesin Henrikut ja läksin voodisse. Tema jäi diivanile, pilk apaatselt ekraanil.

Kuidas me sellesse punkti jõudsime? Kas ma üldse enam teangi, kes ta on?

*Tunnistaja ülekuulamine, Anna Samuelsson 880216-3382,
16. september 2019, Gällivare haigla, läbiviija kriminaalinspektor
Anders Suhonen.*

„Nii... nüüd hakkas salvestama. Tere, Anna, mina olen Anders.”

„Tere.”

„Olen väga rõõmus, et nõustusid minuga rääkima. Mõistan, et oled väsinud ja valudes, kuid see asi tuleks võimalikult kiiresti ära teha.”

„Jah.”

„Kui tunned väsimust või valu, siis teeme pausi, või jätame pooleli ja jätkame homme. Kas oled nõus?”

„Jah.”

„Lubad, et annad märku?”

„Jah.”

„Praegu ei ole valus?”

„Kõik on hästi.”

„Niisiis. Küsin kõigepealt mõned andmed. Mis su nimi on?”

„Anna Signe Samuelsson.”

„Isikukood?”

„880216-3382.”

„Elukoht?”

„Stockholm.”

„Amet?”

„Ma olen jurist.”

„Perekonnaseis?”

Vaikus.

„Anna? Kas sa oled abielus või vallaline või...?”

„Kihlatud.”

„Mm... Ja kes on sinu tulevane abikaasa?”

„Henrik Ljungman.”

„Kas tema oli ka sinuga koos matkal?”

Vaikus.

„Kas Henrik oli ka Sarekis?”

„Jah.”

„Henrik Ljungman, jah? Kas sa tead tema isikukoodi?”

„820302-7141.”

„Hästi. Siis on meil...”

„Kas te leidsite Milena?”

„Ei, Milena?”

„Tankovic. Ta on... millal... mis päev täna on?”

„Esmaspäev. 16. september.”

„Eile... ma arvan... läksime me lahku...”

Vaikus.

„Milena Tankovic? Kas ta oli elus, kui te lahku läksite?”

Vaikus. Nuuksed.

„Anna? Kas Milena oli elus, kui te lahku läksite?”

Nuuksed.

„Ei... aga te peate ta üles leidma...”

„Ta ei olnud elus?”

„Ei...”

Nuuksed.

„Milena Tankovic, jah?”

„Jah.”

„Kas ta oli ka kohe algusest peale teiega?”

„Jah.”

„Kas sa tead tema isikukoodi?”

„Ei.”

„Kus te lahku läksite?”

Vaikus. Nuuksed.

„Ma ei suuda...”

„Aga kas te läksite... Sind leiti Aktse lähedalt. Siis olid sa üksinda. Kas sa tead, kui kaua sa üksinda liikusid?”

Vaikus. Nuuksed.

„Või usud sa, et leiame ka Milena Aktse lähedalt?”

„Ma ei tea...”

„Mm... ma lähen toon kaardi. Vaatame, kas saad anda Milena täpsema asukoha. Ja Henriku. Kas sobib?”

Vaikus.

„Aga teid oli siis kolm? Sina, Henrik ja Milena?”

Mittekuuldav.

„Mida sa ütlesid?”

„Üks oli veel.”

Ma tean täpselt, millal ja kus temast esimest korda kuulsin.

Oli reede, 30. august, ning mina ja Milena istusime Sveavägenil, Miss Clara restoranis. Oli päikeseline ja soe, kuid õhust hõngus uut värskust, päikesevalgus oli mingil moel valgem, sügis nurga tagant piilumas. Kell 12 olime me kohtunud Naturkompanieti matka-
poes, et oma varustust uuendada. Uus gaasiballoon priimusele, uued õhukesed villasokid, sääsetõrjevahendid ja külmkuivatatud toidupakid.

Ma olin reserveerinud laua kolmveerand üheks ja pool kaks olime me ühel pool nii toidu kui espressodega. Ma oleksin pidanud tegelikult kontorisse tagasi kiirustama, säärane pikk lõuna tähendas õhtuseid ületunde, kuigi oli reede. Kuid me ei olnud ammu kohtunud ja ta oli nõustunud vaatamata lühikesele etteteatamisajale meie reisi septembri-
risse lükkama. Ma ei tahtnud oma stressi välja näidata.

Milena rüüpas espressot ja avas siis suu.

„Jaa... ma tahaksin sinult ühte asja küsida.”

„Ah nii?”

Ta tundus olevat närvis. Milena hakkas alati kergesti punastama ja nüüdki olid tema kahvatud põsed õhetama lõõnud. Ta oli soengut muutnud: tum blondid juuksed ulatusid ikka veel õlgadeni, kuid ta oli lasknud tukal välja kasvada ning nägu raamisid pehmed salgud. Ta nägi naiselikum välja. Aga ikka sama lahke. Sageli tahtsin ma teda lihtsalt kallistada.

„Asi on niimoodi, et...” Ta naeratas, justkui vastu tahtmist. „Ma kohtusin ühe mehega.”

„Kas tõesti? Võrratu!”

„Jah, See on... see on võrratu.” Ta naeratas jälle ja tõmbas sügavalt hinge.

„Kes ta siis on?”

„Tema nimi on Jacob. Internetikohting.”

„Ahhaa. Väga tore, Milena!” Ma sirutasin end ettepoole ja puudutasin hetkeks tema kätt. „Kui kaua te koos olete olnud?”

„Üks kuu, umbes. Päriskuu uus värk, ühesõnaga.”

„Räägi, kes ta on. Millega ta tegeleb?”

„Igal juhul ei ole ta jurist. See on tore.”

„Kõlab nagu hea saak.”

„Ta on minust natuke vanem...”

„Mida see tähendab?”

„Kolmkümmend kaheksa.”

„Suurt vahet ju pole,” nentisin mina. See polnud muidugi tõsi, Milena oli kolmkümmend kaks, minust aasta vanem. Kuid mõned minust vaid natuke vanemad kolleegid on tormanud pea ees suhtesse viiekümneaastastega, kel pagasis lahutus ja suured lapsed. Kindel viis oma elu raskendamiseks. Jacob oli seega sama vana kui Henrik.

„Ta tegeleb palju ronimise ja lohesurfi ja kõikvõimaliku ekstreemspordiga,” jätkas Milena. „Teil on selles suhtes omajagu ühist.”

Ma hakkasin mõtlema, kas võisin teda juba teada.

„Mis tema perekonnanimi on?”

„Tessin.”

„Jacob Tessin...”

„Ja ta on väga palju mägedes käinud. Nii matkanud kui roninud. Seega, kui ta kuulis meie Abisko-reisist, siis... küsis ta, kas võiks kaasa tulla.”

Küsimus üllatas mind. Ma ei teadnud, mida vastata.

„Ahah,” venitasin ma viimaks.

„Ma tean, et see tuleb viimasel hetkel,” tunnistas Milena. „Mõistan, kui see ei sobi.”

„Jah, et... inimesed on ju matkates väga tihedasti koos, ja me pole temaga ju kunagi kohtunudki...”

„Jajah, ma mõistan.”

„Aga kas sina tahad, et ta tuleks?”

„Jah. Muidugi. Me oleme ju paar.” Milena naeratas ja mina naeratasin vastu.

„Pea Henrikult küsima,” ütlesin mina.

„Jah, muidugi.”

„Reisini on jäänud veel umbes nädal. Kas ta saab niisama lihtsalt kaasa tulla? Kas ta ei pea puhkust võtma ja nii?”

„Ei, ta ütles, et saab tulla.”

„Kus ta töötab?”

„Ta on konsultant. BCG on firma nimi.”

„Jah, jah, neid ma tean küll... Ma muutun nüüd juba väga uudishimulikuks, kas sul pilti on?”

„Ei,” vastas Milena loiult oma mobiiltelefoni otsides, „jabur küll, aga mul tõesti ei ole.” Ta sõrmitseis telefoni, nagu võiks seal siiski midagi olla.

„Pole hullu, mõtlesin lihtsalt, et kui ta tegeleb ronimisega ja nii, siis võib-olla olen temaga kohtunud.”

„Mm, ei, mul kahjuks tõesti pole...”

Põgus vaikus. Ma naeratasin jälle.

„Ma räägin Henrikuga ja võtan siis peagi ühendust,” lubasin ma. „Minu arvates on see tõesti suurepärane, et sa oled kellegagi kohtunud, Milena. Tõepoolest.”

„Aitäh.”

„Ja ma ei jõua temaga tutvumist ära oodata. Lihtsalt, et... peame natuke mõtlema.”

„Muidugi, ma mõistan. Ja kui see teile siiski ei sobi, lihtsalt öelge. Pole probleemi.”

„Jah. Hästi.”

Me tõusime püsti ja astusime välja. Läksime restorani ees lahku kallistuse ja lubadusega nädalavahetusel helistada.

Teel kontorisse võttis uudishimu võimust. Ma avasin BCG kodulehe ja otsisin Jacob Tessini. BCG, Boston Consulting Group, üks maailma suurimaid ja mainekamaid konsultatsioonifirmasid. Roots

mõnevõrra kurikuulus pärast seotust Nya Karolinska projektiga, kuid siiski. Paljud soovisid seal töötada, vähestel see ka õnnestus. Nad töötasid ja teenisid umbes sama palju nagu meie, äriõiguse juristid. Kaheksakümnetunnised töönädalad olid tavalised. Aastapalk nagu börsijuhtidel.

Kuid ma ei leidnud ühtegi Jacob Tessini. Ka mitte Jakob Tessini ega mõnda muud natuke teistsugust nimevarianti. See ei tundunud mulle iseäranis kummaline – paljude kodulehtede otsing ei tööta korralikult, kuigi võiks arvata, et BCG-sugune firma võiks omada funktsioneerivat kodulehte. Võib-olla ei töötanud Jacob Stockholmi kontoris. Ma teadsin, et säärase taseme konsultante saadeti seoses mitmesuguste projektidega ka teistesse riikidesse.

Avasin selle asemel Facebooki ja seal ta oligi.

Jacob Tessin. Pikk ja sale, sportlik, lihased nagu mägironijatel ja kestvussportlastel. Aktiivne liikuja, mitte jõusaali peegli ees kekutaja. Tema juuste ja naha värvitoonid olid soojad; lühikesed tumepruunid juuksed ja päevitunud nahk. Ta paistis olevat üks neist õnnelikust, kes kunagi päikesepõletust ei saa.

Peaaegu kõik pildid kujutasid sportlikke tegevusi: mägedes, kajakil, lohesurfivarustusega rannal. Kolm kutti metsas, rattariided seljas ja käed üksteise õlgadel, Jacob keskel, kõik kolm porised, näod lapse-likult naerul.

Näha polnud vaid tema silmi. Sportlikud päikesepillid alati tiheidalt ümber pea, peegeldamas kõiki vikerkaarevärve.

Kuid siis leidsin ma hulga teistsuguseid pilte: Jacob koos kahe teise noormehega kuskil Vahemere ääres puhkamas. Paistis olevat kas Hispaania või Portugal. Surfipildid, rannapildid, kuid ka iidse linna kitsad põiktänavad ja poed, mis ilmselgelt turistidest elatusid. Lisaks ka pildid ühest õhtusöögist, Jacob koos sõpradega välikohvikus, taustal üks tänav, palju inimesi, värvilised laternad ja soe valgus teistest söögi-kohtadest. Võisin lausa tunda seda sooja õhtutuult oma nahal, tajuda seda veinijoovastust ja elurõõmu. Oleksin samuti tahtnud seal olla.

Ning Jacob oli oma päikesepillid laubale lükanud. Ta naeratas otse kaamerasse. Pruunid silmad särasid.

*Tunnistaja ülekuulamine, Anna Samuelsson 880216-3382,
16. september 2019, Gällivare haigla, läbiviija kriminaalinspektor
Anders Suhonen.*

„Vaatame... kui sa prooviksid kaardil näidata, kust me võiksime otsida Henrikut ja Milenat. Ja Jacobit.”

„Ma ei tea...”

„Proovime, Anna. See ei pea nii täpne olema. Sarek on suur, oleks hea, kui saaksime otsinguala natuke piiritleda. Siit leidsime sinu.”

Vaikus.

„Ja ma oletan, et sa liikusid seestpoolt väljapoole? Sa liikusid ida suunas, nii?”

„Mm.”

„Kas sa läksid piki seda jõge? Kas mäletad? Kas jõgi oli sinust paremal?”

Vaikus.

„Ma usun küll.”

„Ja sa läksid üksi? Või oli keegi teistest sinuga?”

„Milena... ta oli natuke aega minuga.”

„Te olite natuke aega koos?”

„Jah.”

„Ja siis... kuhu te jõudsite, kas mäletad? Kas möödusite Rov-djurstorgeti piirkonnast?”

Vaikus.

„Anna? Kas sa mäletad midagi teie liikumisest?”

Vaikus. Nuuksed.

„Kas tead, nüüd oleme Milena osas natuke infot saanud, väga hea. Sellest tänaseks piisab. Puhka nüüd. Kui sa jaksad, siis homme jätkame.”

Vaikus.

„Ja sa võid rääkida täpselt soovitud järjekorras, ja soovitud tempos. Ja mina kuulan.”